

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ φρικώδης καὶ ἀπαίσιος διὰ τοὺς φόνους, τὰς αὐτοκτονίας καὶ τὰς ἄλλας τοῦ ἀσχημαίως Μάιος ἐν μέσῳ τοῦ ἀφορήτου καύσωνος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἄρῶν ὅλης τῆς δημοσιογραφίας παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν φυσικὸν διάδοχόν του Ἰούνιον, ὅστις ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ φανῇ εὐμενέστερος καί, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του οὔτε νὰ λάβῃσι χώραν λυσώδεις δημοσιογραφικοὶ ἀγῶνες, ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε ἐπόμενον νὰ ἔχωμεν θύματα περισσότερα τῶν ἐν Χαλκίδι, οὔτε ἄλλα γεγονότα δυνάμενα ν' ἀναγκάσωσι τὸν κ. Δηληγιάννην, ὅπως κλύσῃ διὰ μακροῦ ἀρθροῦ τὴν ἀτυχῆ κατὰστασιν τῆς πατρίδος. Ἐν ἐνκντῇ περιπτώσει ἔστω καὶ τούτου ἡ μνήμη ἐπικατάρατος καὶ χειροτέρα ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ κ. Ποστολάκα, ὅστις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μὴ ἐνθυμῇται τίποτε περὶ τοῦ Μουσείου.

✱

Ἐν τούτοις ὁ κ. Πικ ἀνέσυρε τὴν μίαν γωνίαν τοῦ πικ-ροῦ πέπλου καὶ εὔρε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ποστολάκα ἔκτυπα ὅλων σχεδὸν τῶν ἐν τῷ Νομισματικῷ Μουσείῳ εὑρισκομένων νομισμάτων. Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν πικρίαν τοῦ κ. Ποστολάκα διὰ τὴν ἀνκαλύψιν ταύτης τοῦ κ. Πικ.

✱

Ἐπὶ τέλους ἐν Καλῶμαις ἀνεκαλύφθησαν καὶ κατεσχέθησαν οἱ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καρβούνη; Θέλομεν νὰ τὸ γνωρίζομεν, διότι εἶνε μοναδικὴ περίπτωσις καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν εἰς τοὺς διώκτας τῶν ἀρχαιοκαπήλων «κάρθουνα οἱ θησαυροὶ σὺς».

✱

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν κρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἀσκοποῦν νὰ προτείνωμεν πρὸς ριζικὴν θεράπειαν κατὰ τῆς ἀρχαιοκαπηλείας τὰ ἐξῆς δύο μέτρα. Πρῶτον νὰ εὐρεθῇ τὸ ἀρχαιότερον καπηλεῖον ἐνταῦθα καὶ νὰ κλεισθῇ ὡς ἀρχαιοκαπηλεῖον. Δεύτερον νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ κ.κ. Πύρλας, Στρυμύλης, Ἀντωνιάδης καὶ Κασσιμάτης οἱ φοροῦντες τὰ ἀρχαιότερα καπέλα ὡς... ἀρχαιοκάπελοι.

✱

Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῆς «Πρωίας», ἥτις ἔγραψεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κ. Δηληγιάννην εἰς ἐνδειξὴν ὑψηλῆς τιμῆς. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι τὸ ἔκκεν ἐξ ἐνδιαφέροντος θέλων νὰ μάθῃ ἐὰν ἐπραγματοποιήσῃ τὴν πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Δεσμὸν ὑπόσχεσιν του. Ἄλλως τε ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἠδύνατο μετ' ἐνδοξαίου νὰ προδῇ εἰς τοιαύτην χειραψίαν ἐὰν εἶχεν ἀπέναντί του τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον.

✱

Τέλος ἔληξε καὶ τὸ Ἑλληνοτουρκικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ αὐτόθι διοικητὴς Χαλῆλ ἐφέντης, ἡ ὀρθώτερον Χαλῆς ἐφέντης, διετάχθη καὶ πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ προξένου μας κ. Πανουργιᾶ, ἥτις ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν ἡμέραν τινὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἀποδειχθῇ πλαστή.

✱

Κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὁ Φερίδου βέης πᾶρουσάσε τὰς πολυθρῦλλήτους ἐπιστολὰς ὅχι ὅμως τοῦ κ. Πανουργιᾶ, ἀλλὰ κάποιου Γραικοῦ. Τοῦτο ἐθεωρήθη προτρεπώ-

τερον, φρίνεται, διὰ νὰ εἶνε καταφανεστέρᾳ ἡ ὑπερηκότης καὶ διὰ νὰ δύναιτο νὰ λέγῃ ἡ γείτων μας: Βλέπετε πῶς ἐνεργοῦν εἰς τὴν Μακεδονίαν οἱ Γραικοί. Εὐτυχῶς καὶ αὐτὴ αἱ ἐπιστολαὶ ἐπεδέχθησαν πλαστικί.

✱

Ἡ σκληρὰ κατὰ τοῦ Παπα-Σκληροῦ ἀπόφασις ἐξεδύθη καταδικάσασα αὐτὸν εἰς τεσσαρακονθήμερον φυλάκισιν. Οἱ κύριοι ἑνορκοὶ ἐδείχθησαν ὁμολογουμένως σκληροστέρας τοῦτον, ὥστε ὅπως ὁ κόσμος ἀνέκραξεν ἅμα ἐμαθε τὴν ἀπόφασιν.

— Πα! πζ! σκληρότης!!!

Ἄς

Η ΚΙΒΔΗΛΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἡ νόσος, ἥτις ἐνέπηξε τοὺς ἐπιδημικοὺς αὐτῆς θύλας ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, ἡ νόσος, ἥτις τὰ νῦν πολλὰς ἐρθίμους ψυχὰς εἰς... Μάνειν προδίδει, ἡ νόσος αὕτη, ἥτις ἐκλήθη ἀρχαιοκαπηλία, ὥφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ γενήτῃ ἐτέραν τινὰ νόσον τὴν ἀρχαιοκιβδηλίαν, γνησίαν, γνησιωτάτην αὐτῆς κήρην, ἔχουσιν τὰ αὐτὰ προσόντα, τὴν αὐτὴν ἐλπίδα καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶνε προσίτη εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, εἰς πτωχοὺς καὶ πλουσίους, εἰς καλῶδες καὶ μέγαρα. Δεξιὰί χεῖρες, ὀλίγος πηλὸς, ὀλίγη βροχή, ἕνας τύπος, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἵνα ἐκ τῆς τρώγλης νέου τινὸς τοιοῦτου ἀλχημικοῦ ἐξέλθῃ, ὡς ἡ Πανδώρα, ἡ ὠραιότερα «κήρη», τὸ ὠραιότερον σὺμπλεγμα τοῦ δοκιμωτέρου τῶν παλαιῶν κοροπλάθων. Ἡ κιβδηλία ὅμως, ἰδίως ἀρχαίων νομισμάτων, εἶνε παλαιότερα τῆς παρ' ἡμῖν ἐπιδημίας τῶν τελευταίων τούτων δεκαετηρίδων. Ἡμεῖς αὐτὴ ἀλλαγὴν πολὺ πρὶν ἀφηνειώσωσιν οἱ νέοι Ἕλληνας, ἔσχε δὲ ξακουστοῦς ὄντως ἐπιτῆς τῆς, ὡς προσέφη οἱ ἀθάνατοι Βεκερ ὁ ἐκ Φραγκφούρτης. Ἡ κιβδηλία ὅμως παραστατικῶν ἀρχαιοτήτων εἶνε κατ' ἐξοχὴν νοσηλητικὴν νόσον. (1)

Οἱ Ἴταλοι ἐν ἱκανῶν χρόνων διημισθῆτησαν τὴν δόξαν ταύτην, ἀλλ' ἐνικήθησαν οἰκτρῶς ὑπὸ τῶν κιβδηλοκαλλιτεχνῶν τῆς γῆς τῆς Παλλάδος. Ἀπὸ τοῦ 1870 περίπου, ἀπ' οὗτο ἡ ἀνακαφὴ τάφος ἐν Ἑλλάδι ἰδίως, ἀλλὰ καὶ ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ στρατεύματα ἐκείνα τῶν Ταναγραίων κορῶν εἰς ὥς ἤγαγον, χρονολογεῖται καὶ ἡ παραποίηση: πηλίνων εἰδωλίων, ἱοτί ἡ ζήτησις, ἡ νόσος, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἔτε τοιαύτη, ὥστε ἡ τυμωρικὴ δὲν ἐπάρκει τῇ ἀνάγκῃ. Ψευδὴ ἐποιήθησαν ὥστε μυρία ἐπὶ μυρίοις. Καὶ ἐπυλοῦντο ἐν ἀρχῇ ὡς γνησία. Ἀλλὰ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ ἡ ἀπάτη. Ἐν Γερμανίᾳ δὲ ἰδίως καὶ ἀλλαχοῦ κατασκευάζονται καὶ τὰ νῦν τοιαῦτα τεχνικώτατα μιμήματα Ταναγραίων κορῶν, ἀπὸ ὅπως ποιοῦνται, ἐν δικαίᾳ τιμῇ, ὡς νέα ποιήματα εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἔχωσι κομψὸν τι ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῶν, ἀδιαφοροῦντες δὲ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αἰώνων, οὗς θὰ φέρῃ τυχὸν τοῦτο ἐπὶ τῆς ράχης αὐτοῦ. Καὶ δικαιοῦμεν ἀληθῶς τοὺς τοιοῦτους ἀγοραστὰς μεθ' ὅλων τῶν σιδαζόντων, ὅν τρέφομεν πρὸς τὰς ἀρχαιότητας: προτιμῶμεν ἐν ὠραίων μίμημα κομψοῦ ἀρχαίου ἔργου, τοῦ γνησιωτέρου κυριακοῦ ἀγάλματος ἢ τῆς ἀρχαιωτέρας ἀττικῆς πλαγῆς.

Ἀλλ' ἡ κρατοῦσα μαζία πρὸς τὸ γνήσιον παλαιὸν... ἡ γαρκαλίζουσα τὰ ταμεῖα τῶν Μουσείων καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀρχαιολόγων ἡ μεταποιῶσα αὐθαρῶς τὸν ἀργίλον εἰς ἀργύρον καὶ τὸ μάρμαρον εἰς χρυσόν, ἐπιδράσειν ὀλεθριώτατα, ὡς φαίνεται, ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐχὶ μοναδικὰ κρούσματα, ἀλλ' ἐπιδημία ἀληθῶς ἀρχαιοκιβδηλικὴ παρετηρήθη ἐν Ἀθῆναις κατὰ τοὺς τελευταίους ἐνικυτούς, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦν ἡ πλήρωσις καταστημάτων ὅλων ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις ἐκ τῶν προϊόντων τῆς νεοαττικῆς ταύτης τέχνης. Ἐν πολλοῖς δὲ οἰκήμασιν ἀρχαιοκαπήλων τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἀνέυρον σχεδὸν πάντοτε, κατὰ τὰς γενομένας ἀνακαλύψεις ἀθλητῶν ἀρχαιοτήτων ἐρεῖναι, πλείστας τοιαύτας κιβδηλοὺς ἀρχαιότητας, παρὰ τιτι δὲ καὶ τύπους πρὸς κατασκευὴν τοιούτων καὶ εἰσαλεῖται καὶ χρώματα καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς κιβδηλίαν χροιάδῃ. Ἐκ κατασχέσεων δὲ γενομένων πολλὰχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἡ γεν. ἐφορεῖα κατέχει ἤδη συλλογὴν ὅλων τοιούτων κιβδηλῶν ἀρχαιοτήτων, ὡς ὅτι ἠκούσαμεν, σκοπεῖ πᾶν εὐλόγως νὰ ἐκθίσῃ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Μουσείου εἰς ἰδιαίτερον διαμέρισμα πρὸς σπουδὴν τούτων καὶ παραβολῇ. Παρὰ τῇ γεν. ἐφορεῖᾳ τῇ προθύμῳ γορηγητάσῃ ἡμῖν τὴν ἀδελφὴν τῆς δημοσιεύσεως, εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι εἰκονιζόμενα δύο πη-

(1) Περὶ τῆς κατὰ καιροῦ κιβδηλίας: ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν τῇ ἐπεφυλλίδι τῆς «Νέας Ἡμέρας» (τοῦ 1884) μακρὰν πραγματείαν, εἰς ἣν παραπέμπομεν τοὺς βουλομένους τυχὸν πλεῖον περὶ τούτου μαθεῖν.

λινα συμπλέγματα, τὰ κατασχεθέντα πρό ἐν αὐτοῦ ἐν τῇ τελωνείᾳ Ἀθηνῶν. Περὶ τῆς προελεύσεως αὐτῶν οὐδὲν ἐστὶ ἐγνώσθη, καθόσον ὁ ἀποστολεὺς ἀπέκρυψεν ἐαυτὸν ἐπιτηδεύει, μὴ ἐμφανισθεῖς οὐδὲ μετὰ τὴν κατάσχεσιν! Ἦν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ περιέχοντος αὐτὰ κιβωτίου γνωστὸν ἐγένετο μόνον, ὅτι ἀπεστέλλοντο πρὸς τοὺς ἐν Παρίσι τοὺς γνωστοτάτους τὰ νῦν καὶ παρ' ἡμῖν ἀρχαιοπώλας Fouardent-Rollin. Ἡ φροντίς δὲ τῶν κυρίων τούτων, ὅπως ἐπιμελῶς ἀποκρύψωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολεῦς, μαρτυρεῖ ὅποσον εἶχον συμφέρον οὗτοι ὅπως τηρηθῇ μυστικὴ ἡ προέλευσις καὶ τὸ μέρος τῆς κατασκευῆς τῶν κιβωτίων τούτων καλλιτεχνημάτων! οἷοι ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνώται τοῦ «Ἀστὺ» τὰ κάπνλα ταῦτα τεχνήματα δὲν εἶνε κινήσις χειρὸς, οὐδὲ στεροῦνται τέχνης καὶ χάριτος. Ἡ πληθὺς τῶν εἰς Εὐρώπην ἀποστελλομένων κιβωτίων τούτων, ὥφειλε πάντως νὰ κινήσῃ ἐκεῖ τὴν χολὴν ἅμα καὶ τὴν γραφίδα τῶν εἰδημόνων καὶ ἐπιστημόνων. Ἀλλ' ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ συνεικροῦντο συμφέροντα πολλαπλᾶ, συμφέροντα ὅλκιμά τε ἠθικά. Ἡ ὑπόθεσις εὗρεν πολλὸν κόσμον περιπεπλεγμένον δι' ὃ καὶ ἀγὼν ἐγένετο σφοδρὸς. Ἀλλὰ τὸ μαῖζον ἐνδιαφέρον φυσικῶς ἐπέδειξαν οἱ ὀλίγοις ἐνδιαφερόμενοι καὶ οἱ μισθωτοὶ τούτων. Οἱ κατέχοντες ὁλοκλήρως συλλογὰς τοιούτων κιβωτίων ἀντικειμένων ἀρχαιοπώλων τῶν Παρισίων—διότι ἐκεῖ συνήθη ὁ μέγας ἀγὼν—δὲν ὤκνησαν, ἐννοεῖται, νὰ ὑπερασπίσωσιν τὰ ἐμπορεύματά των παντοιοτρόπως. Ἀντεπεξῆλθον δὲ κατὰ τοῦ S. Reinach, τοῦ πρώτου κηρύξαντος τὴν νοθείαν τῶν ἀρχαιοτήτων τούτων διὰ διατριβῆς αὐτοῦ ἐμβριθοῦς ἐν τῇ Revue archéologique, μισθωτοὶ πάντες συνήγαροι ἀφ' ἐνδὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου, ἀφ' ἑτέρου οἱ συμφέρον ἔχοντες ἢ ἀποδειχθῇ ἡ γνησιότης τῶν ἀρχαιοτήτων τούτων, ἢ γενομένης αὐτοῦ οὗτοι τὰ πρώτα θύματα τῶν κιβωτιοποιῶν κατέχοντες ἐν ἰδιωτικαῖς συλλογαῖς ἢ ἐν δημοσίαις (τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν Μουσείων) πάμπολλα τοιαῦτα βεβαίως κιβωτὰ κομφοτεχνήματα, ἀπερ ἐδήλωσαν οὕτω γνησιώτατα ἔργα ἀρχαίων τεχνιτῶν.

Ὁ Reinach ἀνταπήντησεν ἀντικρούων τὰς γνώμας αὐτῶν καὶ ὑποστηρίζων τὸ νόθον τῶν ἀρχαιοκαπηλικῶν τούτων προϊόντων μετὰ πολλῆς δυνάμειος καὶ πειθοῆς, ὥστε ἠναγκάσθησαν οἱ τὰ φεῦδ' ὑποστηρίζοντες Γαλλοὶ ἀρχαιολόγοι νὰ καταρῡγῳσιν εἰς ἔρεσμα λίαν σαφὲς! Εἰς τὰς κρίσεις δηλ. δύο τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγων, οἵτινες ἐν συνεδριάσει τινὶ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» ἀπεφάνησαν παραδόξως, ὅτι τὰ τοιοῦτου εἶδους κατασκευάσματα γνησιώτατα τυγχάνουσιν, τοῦ ἑτέρου δὲ καὶ ὑποστηρίζοντες ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ «Ἀστὺ» δημοσιευόμενα κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ γνήσια εἰσιν! (Vide A. Gertaul «sur l'authenticité des groupes en terre cuite», 1887 σελ. 20). Ἀλλ' ὁ Reinach ἐσκώφεν ἐπιχαρίζως τὴν ἐπικουρίαν ταύτην. Τὰ νῦν δὲ, ἐξαιρέσει ὀλιγίστων ἐπιμενόντων ἔτι εἰς τὸ παρθενικὸν τῶν ἐν λόγῳ ἔργων, πάντες οἱ ἐντριβεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ὁμολογοῦσι τῷ Reinach, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ σοφώτατοι Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι οἷον ὁ Banndorf καὶ ὁ Furtwaull her ἀπεφάνησαν ἀδιστάκτως περὶ τοῦ κιβωτίου τῶν ἐν λόγῳ τεχνημάτων, ὁ τελευταῖος μάλιστα καὶ ὁμολόγησεν, ὅτι ἠπατήθη τὸ πρῶτον ἀγοράσας τοιοῦτου εἶδους κιβωτὰ εἰδώλια, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐπέμενεν ἐν τῇ ἀπάτῃ.

Τελευταῖοντες ἀπροκαλύπτως εὐχόμεθα νὰ προαχθῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀθῶα αὕτη ἀπάτη, ἡ ἀφ' ἐνδὸς μὲν τὸ καλλιτεχνικὸν πνεῦμα ἀκαῶσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὰς ἀρχαιότητας σφίζουσα, διότι ἡ ὁσημέραι ἀναπτυσσομένη δυσπιστία πρὸς πᾶν τὸ ἀρχαῖον, θὰ μειώσῃ πάντως τὴν συναλλαγὴν. ἀφ' οὗ δὲ ἡ δικαιοσύνη δὲν θέλει νὰ προστατεύσῃ τὰς ἀρχαιότητας, ἢς κατορθώσῃ τοῦτο τοῦλάχιστον ἡ Ἀπάτη.

Λιδρέας

ΧΡΗΣΜΟΙ

Ὁ κ. Δηληγιάννης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν φίλων του μετὰ τὴν ἐορτὴν ἐπισκέφθη τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ μάθῃ τὰ μέλλοντα. Ἐπειδὴ τινὲς τῶν συναδέλφων ἐσφαλμένως ἔσπευσαν νὰ μεταδώσωσι τοὺς χρησμούς, κρίνομεν καλὸν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀληθεῖς. Πρῶτον ὁ κ. ἀρχηγὸς τῶν ἠνωμένων ἠρώτησε τὴν Πυθίαν ἐὰν θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀρχὴν· τὸ δὲ Μαντεῖον μὲ μικρὰν παραλλαγὴν ἐπανέλαβε τὸν πρὸς τὸν Κροῖσον, ἃν δὲν ἀπατώμεθα, δοθέντα χρησμόν:

«Ρ-ἄλιν διαβάς μεγάλην δύναμιν ἀπολέσεις».

Ὑπὸ τοῦ κ. Πετρίδου ἡρμηνεύθη, ὅτι μεγάλην δύναμιν,

δηλ. τὸν Τρικούπην, θὰ καταστρέψῃς, ἐὰν περάσῃς τὸν Ρ-ἄλιν. Πράγμα πολὺ τολμηρὸν.

* *

Μετὰ ταῦτα ἠρωτήθη τὸ Μαντεῖον ἐὰν εἰς τὴν νέαν Κυβέρνησιν, ἥτις θὰ σχηματισθῇ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον πρέπει νὰ προσληθῇ καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος. Ἡ Πυθία ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ ἀπήντησε σαφῶς καὶ λακωνικῶς:

«Μολ(ά)ον λαβέ».

Μαῦρος Τάτος

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

(A vol d'oiseau)

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.—Κόσμος ἀρχαῖος, εὐθυμία ἀδιάπτωτος. Τὸ θέατρον πλήρες, ἰδῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μ. π. α. λ. ἑ. τ. ο. «Λουκία», «Τραβιάτα», «Ριγολέττος», κύκλος ἐλαττωματικῆς. Καλὸς ὁ πάντοτε ἀγαπητὸς Δεζωρξίς, καλὴ ἡ κυρία Βαταρέλλη, καλὸς ὁ κύριος Βρουνέττης—καλλίτερος τοῦ συνήθους μάλιστα. Ἀλλ' ὁ θίσιος ἀπαιτεῖ ἀναπόφευκτον καὶ ταχεῖαν συμπλήρωσιν, ἥτις, ὡς ἔκρουσα εὐχαρίστως, ὅσον εὐπω ἐνεργεῖται, ἢ δὲ ὀρχήστρα δοῦ... μετὰρρύθμισιν.

Τὸ μ. π. α. λ. ἑ. τ. ο. ἐξαιρετικὸν, τέρψις καὶ γόρυμα ὅλου τοῦ κοινῷ... καὶ τῆς γενναίας φρουρᾶς. Τὸ Monsieur Didi, δοθὲν μετὰ τὴν Νηρηϊδὰ ἔτρεσε πολὺ κατέβαλεν ὅπως ὁ μετὰ τῶν σείστρον χορὸς τῆς τελευταίας εἰκόνος καὶ κατεχευοκροτήθη ὁ συνθέτης αὐτοῦ κύριος Σπαδαλλίνας, ἢ ἰκανωτάτη πρώτη ὀρχήστρα δεσποινὶς Ghitten, νέας καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἀποκτᾶ παρὰ τῷ κοινῷ συμπαθείας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.—Συνεστισμὸς ἀπερίγραπτος εἰς τὸν ἱπποσιδηρόδρομον καταπάτησις ποδῶν. Σκότος πυκνὸν ἐν Φαλήρῳ. Βαία ἀπόκρουσις τοῦ κοινῷ ὑπὸ τῶν ξυνοδόχων σπᾶς τροφῶν μεγαλειότης ἢ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐχόρτασε τὸ πλῆθος με πέντε ἄρτους. Ποροτεχνήματα ἐπίκοθα. Κραυγαὶ ἀγανακτήσεως. Ἐν τῇ τοῦ θεάτρου σπαρτακτικᾷ γυμνάσματι τοῦ Λασάλ μετὰ τοῦ θιάσου του εἰς τὸ «Ζιροφλέ-Ζιροφλά». Ἡ ἀγανάκτησις εἰς τὸ κατακόρυφον. Συριγμοί. Ἀφίξις εἰς Ἀθήνας 2, 20 π. μ. Ὀλίγον ἄθροισμα δαπάνης διὰ τὴν διασκέδασιν ἀρ. 40, 75.

Ἐπίλογος.

Ὅπως ὁ Ναπολέων ἔσχε τὸ Βατερλώ του καὶ ὁ κ. Δηληγιάννης τὴν 4 Ἰανουαρίου, οὕτω καὶ ὁ Λασάλ ἔσχε τὴν ἰδικήν του πανωλεθρίαν ἐν Φαλήρῳ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης πέμπτης. Μετ' αὐτὴν διεσκεδάσθη βεβαίως ὁλοτελῶς ἡ ἀλλήλικτος ἰδέα ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὸν νοῦν μερικῶν ἢ ἀνατεθῇ εἰς τὸν κ. Λασάλ ἡ ἐργολαβία καὶ ὁ σχηματισμὸς θιάσου διὰ τὰς παραστάσεις, δι' ὧν θὰ ἐγκαινισθῇ τὸ νέον τῶν Ἀθηνῶν θέατρον. Ὁ ἐργολάβος πρέπει νὰ εἶνε Ἕλλην, συμπολίτης μας, ζῶν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἐγνωσμένης τιμιότητος καὶ ἀξίας καὶ τὸ πρῶτον ἔργον, τὸ ὅποσον θὰ φάλλῃ εἰς τὸ νέον θέατρον πρέπει νὰ εἶνε τὸ τοῦ Σαμάρα, τὸ ἔργον δι' οὗ ἐγνώσθη καὶ ἐτιμήθη ἐν Ἑσπερίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος μουσουργοῦ. Αὕτη εἶνε τοῦ κοινῷ ἡ ἀπαίτησις, τὴν ὅποιαν πεποιθήμεν ἀκραδάντως, ὅτι δὲν θὰ παρίδῃ ὁ φιλόπολις καὶ γενναῖος τοῦ θεάτρου χορηγὸς κ. Συγγρός. Ἀς ἐνθυμηθῇ τὰς πεντακισχιλίας ψήφους, δι' ὧν ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τοῦ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν πέρυσιν κατ' αὐτὴν περίπου τὴν ἐποχὴν. Ἀ ἄ ὅς! ... Συγγρός! ... Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα ἐπομένως ὅτι θέλει ὁ πρῶτος, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ θέλῃ καὶ ὁ δεύτερος.

ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ. Ἀφίχθη ἐκ Πατρούπλεως νέα εταίρᾳ «Mr Gregory», ἡ ὅποια ἐκτελεῖ διαφόρους ἐθνικοὺς ρωσικοὺς χοροὺς. Σήμερον τί ἄλλο νομίζετε θὰ ἔχῃ; «Τὸν Πρωα τῆς Γραβιάς Ἀνδρουτσον». Τὸ θέαμα διαρκεῖ τὸ ὀλιγώτερον ὀκτώ ὥρας.

Ὁ υἱὸς τοῦ τοῦ τοῦ